

“ Publicatiebord - 't Schrijfhoutje ” combinatie

Redactie:

A.C. Krijgsman
Vijverlaan 101
3319 SN Dordrecht

Telefoon 10.00 / 1600 uur
078-7507545
b.g.g.
06-25160899

e-mail:
arcon46@kpnmail.nl

NL98 INGB 0002 4713 68

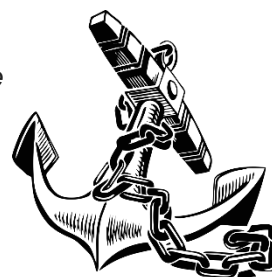
Redactie 't Schrijfhoutje
06-11177011

e-mail:
[pamsecretariaat@postactieve
marinevereniging.nl](mailto:pamsecretariaat@postactieve-marinevereniging.nl)

Deze extra toevoeging van het web-magazine ten Anker fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website:

<https://www.tenanker.com>
en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.

Verzendfrequentie iedere maandag of dinsdag

Het Publicatiebord is een samenraapsel van binnen gekomen berichten zoals lezerspost, uitgave nieuwe boeken, zoekers naar uit het oog verloren mannen/vrouwen, kennisgevingen voor een reünie, berichtgevingen uit dagbladen, ingezonden stukjes en nog meer....

Ook biedt het publicatiebord gratis ruimte om te adverteren, mits deze past in onze doelgroep. (info bij de redactie)

Privacy

Indien u een verzoek indient voor publicatie in de ruimste zin of een reactie wilt plaatsen waar u behalve uw naam als afzender ook uw e-mail adres vermeld, geeft u daarmee de redactie specifiek toestemming deze mee te publiceren !

Jaargang 7 nummer 13
25 maart 2024

Het was weer gezellig druk in ons Praathuis. Dit keer om de 25^e aflevering van de serie “Het Praathuis” te vieren met zinnige en onzinnige verhalen. Een jubileum en dat allemaal gratis voor U lezers, samengesteld door de schrijven van de serie.

Wie er allemaal kwamen, leest U verder in deze aflevering. Er was een “natje” en een “droogje”. Tot onze verrassing kwam onze “drankorgel” Benny óók opdraven. “Mag jij van je vrouw zomaar in het Praathuis komen?” vroegen wij. “Nee, maar ik werd weggestuurd naar Albert

Heijn om wat boodschappen te doen. “ “Je vrouw komt er gegarandeerd achter dat je hier was.” “Nee hoor, ik vertel haar dat ik door een sneeuwstorm werd opgehouden!” “Maar het sneeuwt helemaal niet!” “Pech voor haar, daar zal ze wel zijn achter gekomen. Wat zit hier onder de kurk?”

Toen ieder was voorzien vertelde Sander het volgende verhaal. “Mijn buurman stond gistermiddag buiten voor het raam van mijn woonkamer rare grimassen ter doen. Toen ik de huisdeur open deed jubelde mijn buurman “Mijn zoon heeft een baby gekregen, hoera!”

“Er kan tegenwoordig héél veel, maar dat een man bevalt van een baby is wel héél uitzonderlijk.” zeiden wij. “Ja” zei Eppo, “dan is hij op z’n minst een “travestiet” of een “bravetiet” !” “Mijn buurman is soms helemaal de weg kwijt” ging Sander onverstoord verder. “Laatst was hij met zijn rollator in de Jumbo-Supermarkt om een pak soda te kopen. Hij kon natuurlijk de

soda niet vinden, dus vroeg hij hulp bij een medewerkster van de supermarkt. Die vond her pak soda direct en uit dankbaarheid wilde mijn buurman de dame zachtjes in haar lachende wangen knijpen. Hij vergiste zich echter, en kneep de dame in haar billen! Die gaf een gil en mepte mijn buurman in een klap tegen de grond, tussen de “Weekaanbiedingen en Bonussen” van het bedrijf. Eigen schuld natuurlijk. Nu is hem door de manager van Jumbo een maand lang de toegang tot het bedrijf met of zonder rollator ontzegd.”

“Ik solliciteer bij de overheid naar de functie “Achterhouden Belangrijke Informatie.” (ABI) zei Arend.” Het komt vrijwel dagelijks voor dat de ‘ABI’ aan ons klootjesvolk wordt onthouden en áls zo’n info tóch uit lekt, dat wil de overheid daarop niet inhoudelijk reageren. Zo weet ik dat onze koning eigenhandig de Minister van Financiën het paleis heeft uitgeschopt, omdat hij voorzichtig het voorstel deed dat de koning óók belasting dient te betalen.”

“Je bent een aardige man Arend, maar dat lukt je nooit!” zei wij. “Je hebt nú al het incident met de koning uitgelekt!”

“Mijn vrouw heeft gisteren een stel bretels voor mij gekocht.” zei Paul.” Bij het lezen in de krant dat de Hongaarse president Victor Orban en vriend van Poetin de Europese Gemeenschap chanteert en daardoor miljarden binnen sleept werd ik giftig. Het zelfde goldt voor de Turkse president. Uiteindelijk betalen wij de rekening. Toen ik vanmorgen mijn krant in zag, las ik dat men in Amsterdam naar een straatnaam in een nieuwe wijk zocht. De voorgestelde straatnaam “Nootmuskaatstraat” werd haastig geschrabd, omdat die naam in verband zou kunnen worden gelinkt met het slavernijverleden. Kijk, daar zakte bij mij de broek hélemaal af; vandaar die bretels! Wát een idioterie!”

“Ik ging onlangs op visite bij een ouwe schoolvriend.” zei Joop.” Ik zag dat hij een prachtige uil in een kooitje had. Nieuwsgierig vroeg ik mijn schoolvriend ‘Waar is je vrouw?’ waarop hij kirrend antwoordde “Ik val niet op vrouwen.” De rillingen liepen over mijn rug toen plotseling de uil in zijn kooitje naar mij riep ‘Oehoe, Joehoe!!!’ In paniek ben ik de woning uit gevluucht want ik weet zéker dat óók de uil een homo was.”

Nadat wij waren uitgelachen vertelde Jasper zijn onwaarschijnlijke verhaal. “Ik was nog niet getrouwd en nog geen verkering toen ik als jonge kerel in de weekends door de Amsterdamse binnenstad zwalkte. Een biertje hier, een borreltje daar...jullie kennen dat. Op een avond liep ik door de bekende Stooftsteeg waar een dame van lichte zeden bij rood licht achter een raam zat. Zij tikte op het raam toen ik voorbij wilde lopen en maakte met handgebaar een bedrag van (toen) 25 gulden naar mij. “Ik antwoordde ‘niet duur voor dubbele ramen’ Uiteindelijk liet ik mij overhalen en stapte bij de dame binnen. Toen ik aanstalten maakte om al mijn kleren uit te

trekken, schrok de dame en vroeg “Wat doe je nou?” Ze moest lachen toen ik antwoordde “Tegen de tijd dat ik klaar ben zijn mijn kleren tóch uit de mode!”

Nu was het mijn beurt om ter afsluiting van de 25^e aflevering iets te vertellen. “Ik hoorde bij mijn huisarts een leuk verhaal dat jullie, als ouwe knarren, wel zal aanspreken. Een ouwe man van 98 jaar komt bij zijn huisarts voor zijn jaarlijks onderzoek. “Hoe gaat het met U?” was de standaard vraag van het arts. “Ik heb mij nog nooit zo goed gevoeld. Mijn vriendin is 18 jaar, is zwanger en verwacht een kind van mij. Niet slecht he, dokter” jubelde de ouwe man. Na enig nadenken antwoordde de arts “Ik zal U een verhaal vertellen. Ik ken een jager die nog nooit een jachtpartij heeft overgeslagen. Op een dag deed hij per abuis zijn paraplu op zijn rug in plaats zijn geweer. Toen hij het bos betrad stond er plotseling een grote beer voor zijn neus. Hij nam de paraplu van zijn schouder, mikte en.....PANG !!!!! De beer viel dood neer.” “Ha, ha ha,” schaterde de oude man. “Dat kan niet; d’r moet een andere jager geschoten hebben!” “Precies! “ zei zijn huisarts.

Wim Degen

Zeevaart en scheepsberging in de 21e eeuw

MENINGEN VAN EEN ZEEMAN

Nieuw verschenen bij Lanasta

Jan ter Haar

Zeevaart en scheepsberging in de 21e eeuw

Meningen van een zeeman

17 x 24 cm, 152 pages.

Hardback € 22,99

ISBN 9789464561883

Ter Haar beschrijft in Zeevaart en scheepsberging in de 21e eeuw de, naar zijn mening, vreemde

gang van zaken in de huidige wereld van de scheepvaart en scheepsberging. Het gaat over de enorme overdrijving van gebeurtenissen.

Deze brachten hem er toe zijn verbazing op te schrijven. Het was de blokkade in het Suezkanaal door het zeer grote containerschip "Ever Given" dat het laatste zetje gaf. De berging van de eeuw werd het genoemd.

Van het één kwam het ander en de onderwerpen meldden zich als vanzelf: het gaat over het Suezkanaal. Het gaat over reuzeschepen, zowel containerschepen als cruiseschepen, alles zeer groot en buiten proporties. Het gaat over "Lloyd's Salvage Arbitration Branch. De oplopende kosten van een berging. Ongevallen met autotransportschepen en veetransportschepen. Kunstmatige intelligentie en autonoom varen. En hoe gaat men om met bemanningen in tijden van oorlog. Het gaat over autoriteiten, ten anker liggen en scheepsbranden. Het foutief opgeven van ladingen, gewichten en samenstelling, veelal uit winstbejag.

Ook over de bemoeienis van Jan en alleman met beleid op het schip mede vanwege goede communicatiemiddelen. De beste stuurlied staan letterlijk aan land. De Onderzoeksraad voor de Veiligheid geeft zelfs in één van haar recentere uitspraken het advies aan een reder een dwingende aanwijzing tijdens de reis op te leggen aan de kapitein. Maar de wet van de zee is anders.

**Neem een kijkje in onze webshop voor een overzicht van nog meer
maritieme en luchtvaart-titels.**

**Ik kan het niet vaak genoeg schrijven,
maar mannen maak van uw erven geen spoorzoeker !**

Dit is te voorkomen door een briefje neer te leggen bij uw papieren die op tafel komen na uw overlijden waarin u opsomt welke abonnementen c.q. lidmaatschappen u heeft, en ook erg makkelijke wat uw inlogcodes en wachtwoorden zijn.

Uw erven zullen u daar dankbaar voor zijn !

De redactie !

Knipsels.....

Uit: Jaarboekje van het Korps Adelborsten 1949.

HET KLOOSTER.

Een nieuw gebouw met lange gangen,
Bij de deur een wenteltrap met stangen,
Leslokalen met witte muren,
En vele lessen, die uren duren.

Blikken dwalen weg door hoge ramen,
Gedachten dwalen uit naar meisjesnamen;
Een trompetsignaal scheurt de dromen in twee,
Dromen van weekend, van thuis, van de zee.

Geloop in de gangen, nieuwe lessen beginnen,
"Opstaan", "Geeft Acht", de leraar treedt binnen.
Een professor, burgerleraar of zeeofficier,
Soms ook een bootsman of sergeant-marinier.

Dit zijn de heren die ons moeten leren:
Turbines, navigeren, strafrecht, commanderen,
En 's avonds in de verlichte lokalen,
Wordt geklooid of geluisterd naar sterke verhalen.

Het past U, oh jonkers, ons klooster te prijzen.
Te pen of te stift, naar ieders wijze;
Bezing en bewonder de pracht en de praal,
Van dit heerlijke bouwsel van steen en van staal

Liefe opoe,

Hier is dan veer een krabbultje fan oe kleinsoon. We hebben net de baks (das onse leermeester) op ekskursie naar Nieuwe Diep (den Helder) gewees. We ginge smurgus urn zeuve uur rnet ne hele grote bus van het kamp weg. Onderweg sat tie Arie fan un sjauffeur tog flink tu doen over seesiek en over je nek gaan (das braken, poe) maar onse baks het eltiel vertel dat sjauffeurs neffer faren. Dus hoe ken die bolle sjauffeur dat nou wete hè, poe. Ut was trouwens un flinke Tinus die sejauffeur opoe. We kwame om elluf uur an in Nieuwe Diep en toen benne me gaan fare met een boot. Soon grote boot hij hete geloof ik Sjerk Tweers. Opoe ksal oe segge dat rare is eg un lefe foor un ruwe seebonk so as ik. Ut stormde (wintkrach 5) en ik ben nie seesiek geworre. De Sjerk Tweers draaide af en toe helemaal om. En die lui an boort kenne goed suipe, poe, maar ja andere wor je ook geen seebonk. Oh, ja we hebbe smiddags nog een sjinese hap (das rijs, poe) gehat. Dat was pas lekker, Om fier uur lage we weer tege de kant. En toen sijn we weer met tie bus naar ut kamp gegaan.

Opoe ut was me ut daggie wel hoor, Ut val nie mee opoe as ut so stormt. Laat oe de brief ook an orne Willem lese, poe, want ie hout tog so fan Slurfi. Mot je nie furgete de knarie en Skipper de hont. Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaag

Psssssssst

Tie sjauffeur is nie eens mee wese fare, hij dors nie tie Arie.

Daaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaag

Slurfie

Knipsels.....

De Oud Rotterdammer

EEN VREEMD ZEEMANSGRAF

Was dit het laatste zeemansgraf?

Het zou zo maar kunnen. Een beetje een dubieus was het wel.

De Shell-tanker, genaamd de Kabylia of de Vlieland, was in 1959/1960 vanuit Rotterdam al vier dagen onderweg naar Willemstad. Zoals gebruikelijk wekte de bootsman, die wacht hield van vier tot acht, de mannen van de civiele dienst, die voor voedsel en andere 'huishoudelijke' werkzaamheden verantwoordelijk waren. In een van de hutten sliep een jonge kerel, die zich pas had aangemeld. Niemand kende hem goed. De bootsman bleef maar proberen hem te wekken. De nieuweling had kennelijk een diepe slaap. De bootsman verwonderde zich over de

wijze, waarop hij sliep. Half voorover gebogen, hij begon te porren, maar er volgde geen reactie. Hij merkte dat het lichaam stijf was. Hij beseftte dat hij porde in een lijk. De jonge nieuwkomer was in zijn slaap overleden. Althans zo leek het. Niemand weet de doodsoorzaak, die is nimmer onderzocht. Er was geen scheepsarts aan boord. Vooral de wijze waarop de bootsman hem aantrof, is vreemd. Nogmaals: half voorovergebogen, half uit zijn bed. Voor rechercheurs een onderzoekje waard.

- Was dit het laatste zeemansgraf? -

Argwanend zou er zijn gekeken naar sporen van geweld of vergiftiging. Zeker bij een op het oog gezonde jongeman.

Koelcellen

De kapitein, die op zee de macht van een absoluut heerser over een klein eiland heeft, besloot tot een zeemansgraf. In 1959 was dat niet meer gebruikelijk. De negentienjarige matroos Braber vond het een vreemde beslissing. Braber maakte foto's van de 'ter zee stelling'. Hij ervoer het als zeer bijzonder. "Ik heb geen idee waarom de kapitein koos voor een zeemansgraf", zegt hij nu in zijn Rotterdamse flat. "Het was beslist niet nodig.

Er waren genoeg koelcellen aan boord, waarin het lijk bewaard had kunnen blijven, totdat we in Willemstad waren aangekomen. De foto's van de plechtigheid heb ik altijd bewaard, apart van mijn andere foto's. De laatste tijd kreeg ik steeds meer het idee om familie van de man op te sporen, zodat ik ze de foto's kon geven. Na het lezen van De Oud-Rotterdammer, kwam ik op de gedachte om in de rubriek 'Oproepjes' te vragen of er nabestaanden zijn of medeopvarenden, die de identiteit van het slachtoffer kenden.

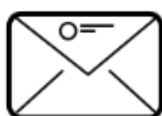
Ik weet helaas niet zeker meer of ik toen voer op de Kabylia of De Vlieland." Onbekende Braber weet weinig van het slachtoffer. Beide jonge mannen kenden elkaar pas vier dagen, ze hadden nog geen woord gewisseld. Er waren 52 zeelieden aan boord.

Hij weet geen naam, niet waar hij vandaan kwam, helemaal niets, behalve dat hij 'over de muur' (zeemansuitdrukking) werd gekieperd. "Ik moest samen met de bootsman de begrafenis

voorbereiden. Uiteindelijk besloten we dat zijn grafkist een soort koker zou zijn, waarmee de tanks aan boord werden ontluicht. Om het lijk in de koker te laten passen, moest ik zijn stijve arm naar beneden drukken. Ik schrok me een beroerte, toen er geluid uit de mond van de dode kwam. Achteraf beseft ik dat het lucht uit zijn longen moet zijn geweest." Zoals te zien op de foto was er sprake van een plechtigheid. De scheepsmotor werd stilgelegd, waardoor het schip een speelbal van de golven werd. Tijdens het ritueel sloeg er een hoge golf over het dek, waar vooral de officieren, die geen laarzen droegen, last van hadden. Volgens de woordvoerder van Shell, Wim van der Wiel, zijn de logboeken van destijds niet bewaard gebleven. Volgens Van der Wiel is het onmogelijk de identiteit van de zo jong overleden jongeman na te gaan. Wellicht dat lezers van De Oud-Rotterdammer wat meer klaarheid kunnen geven.

Dinsdag 22 februari 2011 - Jaargang 7, nr. 4

Voor deze : Dirk Mellema

Hallo Arie,

In het Publicatiebord van 18 maart kwam ik het artikel van de sleep op de Middellandse zee tegen.

De foto's kwamen mij bekend voor en na even spitten in mijn archief vond ik de door mij gemaakte, zelfde foto's, gemaakt van af de "Zeven".

Het was mij niet meer bekend wat het was, maar nu is alles weer duidelijk dankzij jouw zéér gewaardeerde publicatiebord.

Ik hoop nog vele jaren de artikelen te kunnen lezen.

Als bijlage stuur ik jou ook deze foto's.

De hartelijke groeten
Cor Visser (ex. KPLELMNT)

Kon de verdeelkamer maar praten.

Ingezonden stukje van Bott 3 z/m Radstake

De laatste twee donderdagen van de vakopleiding nieuwsgierig naar het mededelingenbord, om te kijken wat je plaatsing ging worden na de vakopleiding..... Mijn plaats werd gelukkig het

M.O.K. en nog wel werkzaam in het cafetaria, onder leiding van een korporaal en een goede bemanning.

De diensten werden onderling uitgemaakt, de walplaatsers schikten de branikraag al om 16.15 uur om zo snel mogelijk met de sloep naar de wal te gaan

Tekening van Chris Caanen

De z/m'ers maakten in overleg uit wie om 7uur begon en wie op een ketelaar wachtte. De naam op de wachtlijst bottelier v.d. wacht was maar een formaliteit.....

Alle werkzaamheden die gedaan moesten worden zoals brood snijden met twee machines waarvan voor de snelheid de veiligheid er af was gehaald (tempo) en in grote manden gepakt. De margarine werd in 12 blokjes gedrukt met een stempel en zo ingepakt dat het weer snel uitgedeeld kon worden. Kaas en vleeswaren ook op twee machines gesneden. Al het oude brood werd weer terug in een mand gestopt en werd door een bakker op gehaald om paneermeel van te maken.

De uitgifte is jullie wel bekend, bijzonderheden werden in het hoekje vergeven.

Het was stevig doorwerken met zoveel mensen in het kamp

Dan na het snijwerk schoonschip machines, gereedschap en vloer, is dagelijks werk.

Mijn 21 mnd levensstijl komt niet voor in het boek van Sonja Bakker.

Wat er gebeurde als de deur gesloten is behoef ik jullie niet uit te leggen.

Groeten, Herman Radstake.

**EVEN EEN UPDATE INZAKE MIJN
OPERATIE.**

**Maandag 1 april a.s. (geen april grap) wordt er géén
Publicatiebord/ Schrijfhoutje verzonden....**

Ik word vrijdag 29 april geopereerd aan een buikaneurysma, de ingreep zal een opname duur hebben van c.a. 3 à 5 dagen

Ten Anker heb ik reeds voorbereid klaar staan voor verzendingen en ik zal deze trachten op de gebruikelijk wijze te versturen.

Uw redacteur...

Arie Krijgsman

Beste Arie,

Hier heb ik iets voor op het Publicatiebord.

Dit is voor mij de 1e keer dat ik iets aanlever voor het Publicatiebord.

Weet dus ook niet of dit de juiste weg is.

Op de topic: "Zeevarenden in Oorlogstijd" van het Kustvaartforum heb ik een posting naar het boek: "Lammeren onder wolven" geplaatst.

Link naar het topic: [Zeevarenden in oorlogstijd. - Pagina 7 - SCHEEPVAART FORUM \(kustvaartforum.com\)](https://www.kustvaartforum.com/topic/zeevarenden-in-oorlogstijd-pagina-7-scheepvaart-forum/)

Is het mogelijk dat artikel over te zetten naar het Publicatiebord?

Mijn Avatar op het Kustvaartforum en op Kombuispraat is: Zeepaardje

Mijn topic op het Kustvaartforum is: [Kustvaart Onderneming Zwartsluis N.V. - SCHEEPVAART FORUM \(kustvaartforum.com\)](https://www.kustvaartforum.com/topic/kustvaart-onderneming-zwartsluis-n.v.-scheepvaart-forum/)

Hartelijke groeten van Johan Spek uit Anna Paulowna.

Dinsdag 19 maart 2024

Knipsels.....

De Oud-Rotterdammer

Volop genieten van Rotterdamse restaurants

In de naoorlogse jaren had de gewone arbeider geen geld om naar een restaurant te gaan om uitgebreid te gaan eten. Dat was geen usance. Maar mijn verkering vroeg me eens, begin jaren 60, om met hem uit eten te gaan. Nu verwachtte ik niet veel. Ergens een zak patat en wat bitterballen. Veel verder reikte mijn fantasie niet. Wie schetste mijn verbazing dat wij na een half uur lopen vanuit het Oude Noorden, via Jonker Fransstraat en Coolsingel in Coq d'Or (van Vollenhovestraat) terechtkwamen, het duurste restaurant van Rotterdam.

Wij aten Ardennerham met meloen, chateaubriand met pepersaus en ijs toe. En dat met kaarsen op tafel, heel romantisch. Omdat hij op de grote vaart als machinist zat gingen wij altijd als hij weer op reis ging daar eten. Wij gingen altijd lopend, omdat hij nog geen rijbewijs had en lopen vonden wij trouwens ook gezelliger. Een keer gingen wij eten op zaterdagavond. Onze biefstuk was heel groot en wij wilden ijs met aardbeien toe. Omdat Coq d'Or op zondag altijd gesloten was kregen wij een gigantische hoeveelheid aardbeien omdat zij die niet konden bewaren tot maandag, daarbij een keulse pot vol slagroom en wat losse ijsbolletjes. Daarna konden wij geen pap meer zeggen en hebben uit 'armoe' een taxi naar huis genomen. De rekening was ongeveer 110 gulden, een groot bedrag voor die tijd. Ook mijn aanstaande schoonmoeder heb ik in dat restaurant voor de eerste keer ontmoet. Toen er een nieuwe eigenaar kwam werden de porties gehalveerd en de prijzen verdubbeld en zijn wij er niet meer geweest. Ons volgende huisrestaurant werd La Bonne Auberge in de Hoogstraat. Daar was de bediening heel erg goed. Een vriend van ons werkte daar als kok. Wij hebben daar ook onze bruiloftsreceptie en het diner daarna gehouden. 's Avonds was er ook live pianomuziek, wat meewerkte aan de gezellige sfeer. En altijd als wij iets te herdenken of te

De Ballentent

vieren hadden gingen wij daar heen en dronken een glaasje port bij de open haard. Ook kwamen wij wel eens in Old Dutch

Ballentent

Later toen mijn man in de Botlek werkte in volcontinuë dienst gingen wij om de vier weken in het vrije weekend naar de Chinees op de Bergweg, dicht bij de Schiebroekselaan of naar de Italiaan in de Zwart Janstraat.

Ook namen wij wel eens een collega van mijn man mee naar de Ballentent, waar ook de sfeer hangt van de scheepvaart, gelegen aan de Maas. Daar aten wij dan 'captains diner': bruine bonen met spek en toebehoren. Heerlijk! Verleden jaar ben ik er nog eens geweest met dochter en een van de kleinkinderen. Het was nog hetzelfde, wel uitgebreid met een terras. Zo hebben wij in de loop der jaren onze bijdrage geleverd aan de Rotterdamse economie!
mevr. T.E. van Noordennen

Een opfrissertje

De laatste weken komen er reacties, opmerkingen of vragen binnen over 't Schrijfhoutje.

Verwarrend ???

Blijkbaar is het erg verwarrend, en zal nogmaals het verduidelijken.

Onze weekeditie die u iedere maandag ontvangt is het "Publicatiebord" als voortvloeisel van onze webmagazine "te Anker"

Dit geheel wordt aangestuurd uit uw redactie!

Naast ons digitale medium opereert de "Post Actieve Marine vereniging" ook digitaal en deze gaf een verenigingsblad uit onder de naam "'t Schrijfhoutje". Daar de constructie nagenoeg hetzelfde was en de doelstelling van beide bladen hetzelfde voor ogen had, is door uw redacteur in samenspraak met het bestuur van de PAM besloten er een combinatie van te maken.

Ik was in de veronderstelling dat de naam "Het Publicatiebord / Schrijfhoutje combinatie" de oplossing kon bieden door de leden van de PAM toe te voegen aan ons bestand zodat we een groter draagvlak kregen.

't Schrijfhoutje blijft echter wel los opperen voor de PAM, maar wordt thans alleen gebruikt voor alle verenigingszaken.

Resumé....

Het Publicatiebord is van Ten Anker

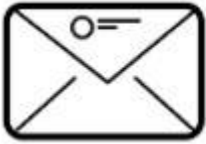
't Schrijfhoutje is van de PAM

Uniek ? .

Wij zijn van mening dat deze z.g. fusie geen windeieren heeft gelegd.

Misschien wel een idee voor meerdere verenigingen dit medium te combineren???

AVOM – Exact – en vele anderen....?

Reacties lezerspost

Beste Arie,

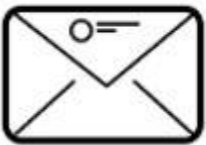
Morgen gaat er een mail uit naar de veteranen van Dordt en omstreken met aandacht voor de schitterende krant Ten

Anker en Het Publicatiebord.

Terwijl ik vanochtend Ten Anker zat te lezen kwam ik een foto tegen met een bekende van mij. Deze stond bij de vaartocht met de Hr.Ms. Urk en het is Henk Mergler uit Alblasserdam.

Groet,

Ineke van Genderen
Veteranen Dordrecht e.o.

Reacties lezerspost

Redactie,

Ik heb wederom genoten van de uitgaven van ten Anker nummer 11.

Jaren op zee doorgemaakt en heel vaak olieladen op zee vanaf het kombuisdek gadeslagen. Nu ik lees hoe dit alles voorbereid wordt en hoe ingewikkeld het is om veilig van brandstof te worden voorzien realiseer ik me dat ik daar nooit enig besef van heb gehad.

Complimenten aan de redactie voor alles wat er voorgeschoteld wordt op mijn oude dag.... Ik herbeleef weer héél veel.

R. v..d. Berg

NO. 214 – MAART 2024

1998 – DE KOERIER - 2024

INFORMATIEBLAD OVER VERDEDIGINGSWERKEN
EN MILITAIRE GESCHIEDENIS

IJSSELLINIE BIJ ZUTPHEN
BUNKERCOMPLEX VOORBURG

IJSSELLINIE ZUTPHEN

Pokémon

Misschien kunt u zich nog de hysterische beelden op TV herinneren toen het mobiele spel Pokémon Go startte. Boze bewoners van de wijk Kijkduin in Den Haag, omdat de spelers massaal ronddoelden in hun tuinen... Wel, de rust is weergekeerd maar het spel bestaat nog steeds. Gastauteur Julie Winkelman speelt het met grote bevoegenheid. Het is een gezond spel, want om je doel te bereiken, leg je vele kilometers af, te voet of op de fiets. Regelmatig zijn Julie en Dik Winkelman gezamenlijk op pad, en Julie grijpt de gelegenheid dan altijd aan om tegelijk het spel te spelen. Het kent zogenaamde hotspots. Lekker boeiend, zult u denken in relatie tot de inhoud van de Koerier.

Maar boeiend is het zeker, want die hotspots zijn heel regelmatig monumenten of andere plekken die een

militair-historische achtergrond hebben. Al regelmatig is uw auteur geweest op dat soort plekken, die hij nog niet kende!

Zo ook in de omgeving van Zutphen, waar we ergens in augustus 2023 fietsten. Een vage betonnen fundering was zo'n hotspot, en het spel gaf aan dat het een restant is van de IJssellinie! (Er zou een informatiebordje hebben gestaan, maar dat was helaas niet meer toen wij de plek bezochten).

er

Lees het geheel op de website, klik hiervoor op het handje.

VOLGENDE WEEK IS ER GEEN PUBLICATIEBORD !

IK LIG EVEN MET GESTREKTE KUITJES.

REPORTAGE Emoties zichtbaar tijdens de onthulling van monument 'Branie' Erkenning voor Molukse marinemensen in Den Helder

Er gaan nog snel twee duimen in de lucht voor hij weer plaatsneemt op zijn stoel. Bob Bernardus (95) heeft even daarvoor het monument voor de Molukse marinemensen onthuld op Willemsoord, op de parkeerplaats nabij Het Dukdalf.

Den Helder ■

Bernardus was onderdeel van de eerste generatie die huis en haard verliet om voor de Nederlandse marine aan de slag te gaan.

Kort nadat het doek naar beneden is gevallen, klinken de namen van Molukkers die dezelfde weg als Bernardus hebben afgelegd. Bij elke naam die wordt genoemd, stapt een familielid naar voren, met een roos die bij het monument wordt neergelegd. Soms door heel jonge mensen, maar ook bij hen zijn de emoties zichtbaar. Alleen de verhalen die ze van hun ouders hebben

gehoord, zijn soms reden genoeg. Het is op de dag af precies 73 jaar geleden dat ruim twaalfduizend Molukse militairen op dienstbevel naar Nederland werden overgebracht.

Erkenning

Ook de naam Lewakabessy klinkt. Geen onbekende in Den Helder. „Onze vader heeft een plek bij het monument gekregen”, vertelt Frans Lewakabessy. Dat hij muzikant is geworden, is geen toe val. Max Lewakabessy, overleden in 1986, was namelijk uit hetzelfde hout gesneden. „Hij speelde ook in scheepsbands. Het monument is een prachtig stukje erkenning. In onze gemeenschap heeft dit altijd heel erg gespeeld.”

Burgemeester Jan de Boer benoemt het terecht in zijn toespraak. Voor niet-Molukkers is het moeilijk voor te stellen hoe het is om je thuisland, familie en vrienden achter te laten en halsoverkop te vertrekken. „Maar op ons begrip zouden ze wel mogen rekenen.

Het is mooi dat straks de niet-Molukse wandelaar die langsloopt hier kan stilstaan bij het verleden.”

De Boer ging tijdens zijn inwerk- fase als burgemeester direct om tafel met de initiatiefnemers. Een belangrijk kantelpunt. Twee jaar geleden was iedereen ervan overtuigd dat het monument er moest komen. „Eerder was het heel moeilijk om dit voor elkaar te krijgen”, vertelt Dani Rahakbau van de werkgroep Bangsa Maluku. „Het argument was dat er dan ook andere gemeenschappen zouden aankloppen.”

Het monument is 'een stukje erkenning' voor de Molukse gemeenschap.

FOTO REDMOUSE

Rahakbau tekende de schetsen van het monument en stapte vervolgens op kunstenaar Peter Jonas af. „Maar het lijkt niet meer op wat ik aanvankelijk had getekend. In positieve zin. Alle wensen vanuit nabestaanden zijn in het monument verwerkt.” Hij kan de tranen amper bedwingen. „Ik was een van de weinige mensen die het monument al had gezien. Maar als het doek dan naar beneden valt, dan komt het toch weer binnen. Met het realiseren van de grafrechten en dit monument hebben we samen iets moois bereikt.”

Echte Jutters

In 1951 kwamen ruim twaalfduizend Molukkers naar Nederland. De meesten van hen waren leden van het KNIL, het Koninklijk Nederlands Indisch Leger. Een ander deel ging aan de slag bij de Nederlandse Marine. Daar bleven ze - doordat ze niet meer terug konden - tot hun pensioen. Veel van hen werden onderdeel van de Helderse samenleving en hun nakomelingen daardoor ook. Naast Molukkers zijn dat volgens burgemeester De Boer bovenal 'echte Jutters' geworden.

Verhalen

Het monument 'Branie' is voor 31 van die mannen die zich aansloten bij de Nederlandse Marine en in Den Helder kwamen wonen met als doel de verhalen van die generaties in leven houden. Bob Bernardus hoopt zijn eigen verhalen nog wel even door te vertellen. „Dat ik dit op mijn vijftienvijftigste nog mag meemaken, is heel bijzonder. Ik zei al tegen mijn kinderen: ik hoop dat de familieleden van andere Molukkers ook komen. Nou, de opkomst viel niet tegen. Het is een prachtig monument geworden en een feestelijke dag voor onze gemeenschap.”

Ingevlogen post

Arie, ik vond in mijn map nog een leuk stukje.... Vind je het niets dan gewoon deleten....

"I am Mr. Goedkoop ! "

Op een vroege heilige novembermorgen met zware zeegang en slecht zicht slaat een kleine witte motorboot er zich door, vijftig mijl ten noorden van Terschelling. Het jaar : 1914.

Er is plotseling overal rook recht vooruit, een bui maakt ons blind en donker, dan stuiven grauwe Engelse torpedoboten aan uit de mist en regen.

Het is november van het eerste oorlogsjaar en een wit motorjacht, daar in de Noordzee, is vreemder dan de Vliegende Hollander. Het heeft weldra aan bakboord en stuurboord kwaad gezelschap en aan elke kant presenteert men een stuk of wat keurig gerichte, glimmende lange geschutslopen, die op en neerwippen al naar dat verdachte witte jacht in de deining ligt.

"Zet een boot uit en laat je papieren zien!" schreeuwt men van de Engelse kant. "Zet zelf maar een boot uit" schreeuwt men van de Hollandse kant terug, "daar staat te veel zee voor!" Vak is vak. Daar stond te veel zee voor; maar dat hielp de zaak niet uit de wereld. Integendeel. En zo lag dat witte motorjacht daar een paar lange seconden ais, om in landelijke termen te spreken, een onschuldige witte muis tussen zes grote grauwendende katten. Toen had een Engels officier een helder ogenblik. Hij had de scheepsnaam gelezen, "Kromhout VIII", en hij praaide- "Are you Dutch ?"... "Yes "

"You know Mr. Goedkoop ?

"I am Mr. Goedkoop ! "

"What's Your bl.... christian name ?" "Daniël !"

"Pass by !" En de grauwe Engelsen stoven weg in rook en regen de Noordzee op, en de witte "Kromhout VIII" kwam vierentwintig uur later IJmuiden binnen, na vergeefs aan de deuren van de Hollandse zeegaten geklopt te hebben. De man aan het roer had er achtenveertig gestaan. En dat is dan, om het moraal van de historie te trekken, wat een Amsterdamse naam en die van een schip op het water waard waren, twintig jaar nadat de vader van de schipper en stuurman de werf op Oostenburg in handen had gekregen.

Als de Noordzee ver- en hoog springende leeuwen en tijgers van water kent, en de schrikwekkend steigerende, voorwereldlijke beesten de grondzeeën, dan leeft er echter in dit binnenwater, deze bedijkte Zuiderzee, die ten onrechte IJsselmeer heet, een ander gevaarlijk golfgeslacht, dat iets heeft van wilde katten en honden in kudden jagend golf na golf in dichte gelerderen, harder bijtend omdat zij opgesloten zijn, en zo ontembaar als enig water als zij wild worden van de wind.

Groet, A. Dubbeldam

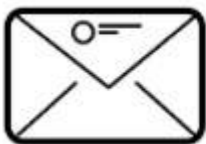

Cees Walgaard uit Dordrecht

Landmacht.

7e afdeling lichte Lua van december 1959 t/m augustus 1961.

Nieuw-Guinea veteraan

Reacties lezerspost

Zeewater is goed voor je

Voortbordurend op het slechte weer met de mijnenveegers.

Het verhaal van de inshores uit Engeland was heftig. Ik weet het want die bootjes konden tekeer gaan. In 1977 hebben wij een reis rond Engeland gemaakt met een paar inshores. Het waren slingerbootjes maar als je met slecht weer ook nog bovenlangs Schotland moet is het soms niet leuk meer. Er staat daar ook nog een flinke stroming zodat het behoud niet zo veel was. Onze laatste haven van deze 4 weekse reis was Grimsbey.

Hier kwam de Cdt mijnendienst bij ons aan boord om de laatste dag mee te varen vanuit Grimsbey naar Den Helder. Het schommelde nogal en af en toe kwam er een zeetje over. Wij, de bootsman en ik zaten op de vlaggenkast te praten met de Cdt mijnendienst die als bijnaam "Pinkeltje" had.

Onze cdt liep op de brug. Als je op de vlaggenkast zat keek je net over het zeil van de brug naar voren. Je kon ook de golven zien aankomen. Wij hadden het door. Er kwam een best zeetje aan en wij doken weg, Pinkeltje niet.

Wij bleven droog, Pinkeltje niet

Hij vond het, na onze klachten vanwege het vele slechte weer, eigenlijk niet meer nodig dat deze kleine scheepjes zulke grote reizen gingen maken. Zeewater kan dus best goed voor je zijn.

Nico Bant

ZEELAND TELT OPVALLEND VEEL ERFGOEDVRIJWILLIGERS:

'Zolang mensen hier blij van boord stappen, houden wij er lol in'
(Provinciale Zeeuwse Courant, 22 maart 2024, Joeri Wisse)

'Raak je het nooit beu om altijd hetzelfde verhaal te vertellen?', vragen ze weleens aan Rob Schouw van museumschip Mercur. „Maar zolang mensen blij van boord stappen, houden wij er lol in.” Hij is niet de enige provinciegenoot met een passie voor erfgoed. Uit nieuw onderzoek blijkt dat bovengemiddeld veel Zeeuwen vrije tijd stoppen in het levend houden van erfgoed. Toch zijn er ook zorgen: „We hebben een enorm gebrek aan erfgoedvrijwilligers”, zegt Danielle Otten van Erfgoed Zeeland.

Het is deze lentemiddag lekker druk in het Dokje van Perry in Vlissingen. Een groep van twintig man van vrijetijdsclub Koperen Passer is net aan boord van de Mercur gestapt voor een rondleiding. Vanwege de kleine ruimtes op het schip moet de groep in drieën worden gesplitst. Dat betekent ook dat er drie vrijwillige gidsen nodig zijn. Daarnaast zijn een handjevol mensen aan het klussen.

Doorwerken tijdens openingsuren

Terwijl Schouw de bezoekers welkom heet, veegt een van de onderhoudsvrijwilligers die bezig is een deurkozijn te restaureren, houtkrullen op een hoopje. „In het begin hebben we nog wel getwijfeld of we de werkzaamheden door moeten laten gaan als er publiek is. Maar mensen vinden het heel leuk om te zien. En het hoort er ook bij: op schepen wordt eigenlijk altijd gewerkt.”

Op de oudste en enige houten mijnveger van Nederland is nieuw bloed altijd welkom. „Je wil altijd meer klussen aanpakken dan dat er mensen zijn”, beaamt Schouw. „Maar eigenlijk zijn we al heel tevreden hoor. We hebben zo’n veertig vrijwilligers. De jongste is 12, de oudste 86. Als we zoals nu een grote groep gasten verwachten, stuur ik een mailtje en krijg ik altijd genoeg positieve reacties.”

Zeeland telt ruim 6700 erfgoedvrijwilligers. In verhouding met andere provincies is dat erg veel. „Het laat zien hoezeer erfgoed leeft in Zeeland”, zegt Otten. Opvallend is dat relatief veel vrijwilligers zich bezighouden met het beoefenen van immaterieel erfgoed. „Denk aan verenigingen die zich bezighouden met streektaal of streekdracht. Maar ook aan mensen die oude ambachten levend houden, zoals het maken van paeremessen.”

Mooi dat Zeeland er zo goed uitkomt in het landelijk onderzoek, maar Erfgoed Zeeland heeft ook zorgen. „We hebben een enorm gebrek aan erfgoedvrijwilligers.” Bovendien is het huidige bestand behoorlijk vergrijsd: bijna twee op de drie vrijwilligers is 65 jaar of ouder. Niet zo vreemd, juist deze groep heeft veel tijd. Rob Schouw van de Mercur: „Voor veel ouderen is dit een mooie manier om bezig te blijven en niet achter de geraniums te zitten. Veel vrijwilligers kunnen hier ook hun oude vakgebied uitoefenen.”

Erfgoed Zeeland helpt musea en andere organisaties met het aantrekken en behouden van nieuwe (jongere) vrijwilligers zodat erfgoed ook op lange termijn behouden blijft. Otten: „We geven ze tips. Vraag mensen bijvoorbeeld niet om zoveel uur per week achter een balie te zitten, maar draai het om en vraag: wat zou je graag willen doen?” Bij stichting Maritiem Erfgoed Vlissingen is dat al de praktijk. Schouw: „Mensen mogen hier lekker hun eigen ding doen, ook al sluit dat soms niet helemaal aan met wat er allemaal moet gebeuren.”

Daarnaast probeert het bestuur de vrijwilligers zoveel mogelijk in de watten te leggen. „De koffie is altijd gratis, en toen van de winter de kachel kapot was zorgden we dat er soep was.” Ook last het bestuur geregeld ‘verwenmomentjes’ in. „En pas heeft iedereen Onverschrokken overleefster gekregen, dat is een heel mooi dik boek over de historie van de Mercur. Eén van onze vrijwilligers heeft daar 2,5 jaar aan gewerkt door archieven te bestuderen en mensen die ooit op het schip werkten te interviewen.”

Bij de laatste foto: Waardering voor erfgoedvrijwilligers komt soms ook van buitenaf: de gidsen en andere vrijwilligers van de Mercurius kregen van een groep bezoekers een doos bonbons. © Dirk-Jan Gjeltema

Ik beschik uit erfenis van mijn vader (ex marine officier) een schitterend olieverf schilderij van Kruiser de Ruyter C 801. Het schilderij is circa 100 x 70 cm en in opdracht van mijn vader gemaakt door J.C.A. Siliacus in 1983. Siliacus is een bekend en gedecoreerd marine man geweest en befaamd over zijn aquarellen.

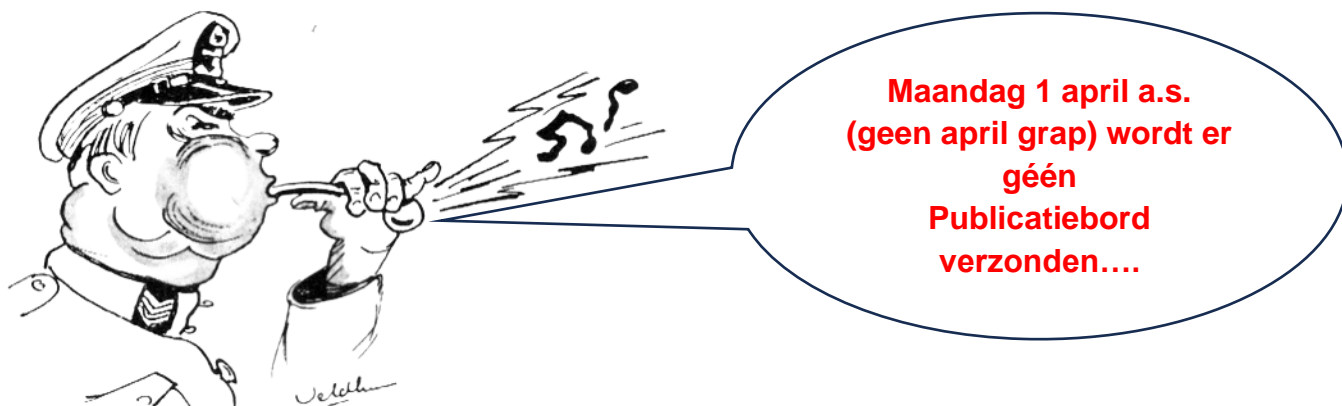
Ik heb geprobeerd dit schilderij te verkopen, maar geen belangstelling. De jongsten die er op gevaren hebben zijn min. 70 jaar en kopen geen kunst meer. Heeft u een suggestie waarmee dit schilderij goed terecht komt. Marine museum ?

Vriendelijke groet,

Goswien de Rouw

mijn mobiel nummer is : 06-22794860

ghpnderouw@online.nl

**Maandag 1 april a.s.
(geen april grap) wordt er
géén
Publicatiebord
verzonden....**